

VARLDSKRIGET

— ROND för ROND —

Syditalien blir kommunistiskt

Utvecklingen i det av västmakterna ockuperade Syditalien visar hur landet allt tydligare genomsyrats av kommunismen.

Utgångspunkten för det nuvarande läget var som bekant den fascistiska statens sammanbrott som en följd av Badoglio och hovcamarillans dolkstöt i den kämpande arméns rygg. På grund av den situation som då uppstod ha chanserna för en kommunistisk infiltration ständigt ökat. Detta har skett genom den anglosaxiska militär- och civilförvaltningens misslyckande, genom de allierades löftesbrott ifråga om uppfyllandet av utfästelserna vid vapenstilleståndet och kanske framför allt genom misslyckandet ifråga om livsmedelsförsörjningen. Utarmningen av den stora massan har gjort att den glidit bort från den angloamerikanska ledningen och drivits i armarna på de energiska och målmedvetna sovjetpolitikerna.

De observatörer, som ryssarna redan före medelhavskommissionens tillkomst hade hos de engelsk-amerikanska militärstaberna, hade endast till uppgift att utröna den faktiska stämningen hos massan för att på basis härav kunna utarbeta förslag för det sovjetryska aktionsprogrammet. När Vysjinskij placerades som ordförande i medelhavskommissionen voro ryssarna redan i besittning av erforderligt underlag för att kunna bedöma det politiska och propagandistiska läget. Vysjinskij kunde därför börja sitt arbete enligt ett redan fixerat program.

Vysjinskij började omedelbart på alla större platser inrätta representationer, vilka sökt kontakt med de ännu icke organiserade italienska vänstergrupperna, till en början genom agenter och senare genom direkta förbindelser. Till en början arbetade man med nationellt camouflerade befrielseparoller och med ett program för "skapande av ett demokratiskt Italien med anknytning till gamla traditioner". Samarbetet med vänstergrupperna omfattar alltså även de borgerligt socialistiska kretsarna, som vunnos med tesen att det nya demokratiska Italien i första hand skulle byggas på de borgerliga socialistiska grupperna.

Sedan man på så sätt vunnit en del anhängare uppbyggdes en kommunistisk partiorganisation med talrika, över hela landet spridda informations- och arbetsceller, varjämte man skaffade sig de erforderliga propagandamedlen genom att grunda nya tidningar, reorganisera kommunistiska fackföreningar, införa "Röda hjälpen" m. m.

Sedan man sålunda lagt grunden för det politiska arbetet började man snart tilltvinga sig statliga poster inom såväl Amgot som Badoglios förvaltning, vilka poster besattes med medlemmar av det kommunistiska partiet, som direkt sorterade under Vysjinskij. På så sätt eliminerade man både anhängarna av Badoglioregimen samt alla nationellt sinnade italienare. Inom militärförvaltningen avlägsnades även engelska och amerikanska befullmäktigade från ledande poster.

I Undermineringsarbetet bland den stora massan och inom Badoglios armé fortsatte i ökad skala och sovjetstjärnan började bli allt vanligare, liksom även hammaren och skäran. Den kände kommunisten Marchese Falcon utnämndes till prefekt i Catanzaro medan kommunisten Eugenio Reale blev borgmästare i Neapel och erbjöds posten som vicepresident i styrelsen för Syditaliens kommunistiska parti.

Sedan Badoglio nödgades avstå viktiga poster till kommunistiska partiet tvingades han, som saknade politiskt stöd hos massorna och kredit hos ockupationsarmén, till ytterligare eftergifter. Han måste gå med på att genom konungen till Stalin överlämna annunziataorden, att till Moskva överlämna Albanien och Montenegro, att ställa den s. k. Badogliodivisionen under Titos överbefäl och erbjuda Reale vicepresidentposten i kabinettet. Enligt samma metod som kommunisterna tillämpa i Nordafrika har Reale på Vysjinskijs uppmaning avböjt att inträda i regeringen för att i överensstämmelse med rysk infiltrationspraxis genom fortsatt formell opposition förbehålla sig alla agitationsmöjligheter och vältra över ansvaret för den fortsatta utarmningen på övergångsregimen.

Då Vysjinskij fortsätter att öka sina staber, då den kommunistiska agitationen bland massan alltjämt ökar sitt tempo, och då det angloamerikanska inflytandet alltmera undanskjutes är situationen nu sådan att ledningen i Syditalien faktiskt håller på att övergå till Sovjet. Syditalien blir med andra ord ett Sovjetitalien och torde snart nog vid sidan av Iran kunna uppställas som exempel på hur det går med ett land som ockuperas av de allierade. Hela utvecklingen påminner för övrigt slående om Spanien före inbördeskriget.

Spectator.